

BABIČKA KOŠVICOVÁ.

F. H.

Z nedostatku jiné důležitější práce chodím před domem. Jarní slunéčko mile hřeje, javory před okny již se přiodívají zelení, je radost být na světě. Jenom babička Košvicová nemá žádné radosti. Ona je sice vždy jen kost a kůže, ale teď vypadá ještě hůř. Pozdravuje.

— Kam pak jdete? — ptám se.

— K sůdu.

— Co tam? —

— Skrzevá ty podlécky, co sme měli od Husáků v pachtě. Lůni sme to od nich koupili — šak za čtyřecet rýnských — ale nemějo peněz, nemohli sme položit ratu. A tož oni nás žalují.

— A ten náš, Pambínku, se ztratil. Taký tu měl být, ale už týdeň je pryč. V pondělí sme šli do Podolí, on si pěkně špacíroval s hůlečků — běžel jak fůk. Ale já mu povídám: Ty, Janku, až přindeš k Podolí, počkej na mě. Já sem šla s tetičkú Přehystalkú — poslali eosi k jejichmu vojákovu do Vídně počtú. Já donďa k městečku, Janda nikde. Čuhám, ptám se: Neviděli ste tady takovýho a takovýho člověka? Žádněj ho neviděl. A je pryč. Nevím, kde by se byl zatúlal.

— Měl s sebou peníze? —

— Šrajtoflíček měl a doma šestku na stoli vzal a dal si do toho šrajtoflíčka, ale kde pak donde se šestkú? Esli by byl měl více peněz, to nevím, ale pochybuji, protože kde pak on na peníze!

Babička zdvihla kraj sukně a utřela si oči.

— Já s ním mám veliký trápení. Takovej muž a rozumu má jak tolkej chlapec, ukázala stařena kdesi ke kolenům a oddechla si.

— Malej chlapec, co čtě do školy nechodí, má lepší rozum než on. A jakěj je to muž! Podstatu má, žádněj by nefekl, že je slaběj na rozum. Jeho otec, pane, byli taký takovej. Maminka jeho — tá měla takovej nos do špiece, ten on má nemilich — nos po mamince, postavu po tatínkovu! — zasmála se tomu Košvicová suchým jakým si smíchem.

— A dyby si aspoň dal fíet! Možu prosit, možu se vadit, všechno jedno. Lůni za celý rok muň dal přede žňama deset zlatých a před vánoce deset zlatých. Co pak je to! A ostatk všecko utratil. Čítali sme to, tož na sto čtyřecet zlatých utratil ten člověk! Je to podobný k víře? Na nový rok dostávají všeci, co ve dvoře pracují, po třiceti zlatých přídanek — on donesl pět. Tož nevím, esli by si to nekdo na svú dušu uvázal a vzal mu ty peníze, dyž je takovej, anebo by to byl nekde vytrúsil? Takovej malej tronček? —

Košvicová s hrůzou kreslí na dlani — "a je to pětka, pane pětka, pomyslíš si, a desítka zas tak."

Je vidět, že stařena se takových peněz zrovna obává, ale zároveň patrně, že takové obnosy nepřehléjí jí často do rukou.

— Mám strach, kde se jenom mohl podět. Myslí si, esli nešel do Zabořan. Taký by ho tam mohli potřebovat třeba na přebírání erceptí. Ale tři ženský v domě! Zeť a deera na vďaj! Co pak oni by ho tam tak dlouho trpěli! Tož nic nevím, dušo milá."

— Ale vždyť jste říkávala, že vám dělá zle. —

— No taký dělal. Ale dyž je to přece muž. Já musím na něho dělat, ale su ráda, dyž je aspoň doma. Dobrýho v něm, pane, nejní nic, a dyž se opije, to neví, co dělá. Po novým roce sám od sebe vystúpl ze služby. A řet si nedá a nedá."

— Novú bundu na sobě měl a nový boty — esli ho z toho nekdo uzeslece, dyž se opije. Že by byl

nekde skovanej, ani nemyslím. Indá ho přede mnú v hospodě a u Vajskopa aji skovávali, dyž sem pro něho přišla, ale tady týdeň ho budú nekde držet?"

Díval jsem se na hodinky. Bylo tři čtvrti na devět.

— Kolik pak je hodin? Musím it na ten kancelář. Se strachem! Aji sem už jednu byla zavřená, přiznávala se stařenka.

— A proč? —

— No proč! Skrze slovečko, pomyslíš si: skrz slovečko! Ztratil se mně po smrti mýho prvního muža brus. A žádněj inej u nás nebyl než Štěpán Miška. Přišel skrz prodej té chalůpky a viděl ten brus na dvoře. Inej tam nebyl. Tož za to slovečko, že sem řekla: ztratil se mi kameň a inej tam nebyl než Štěpán Miška, sem byla zavřená. Ešče ščestí, že to nebylo v práce — dobytek sem taky žádněj neměla — aspoň mně ušel čas. A jenom skrz slovečko! Može to?"

— To jste, milá brachu, neměla říkat. —

— No podívejte se! Šak jak povídali ti misionáři, co u nás byli předlonský. Slyšeli o tem? Ne? Takový knížeky rozdávali. Co to bylo za čtení?"

— A umíte číst? —

— No pravda! Ale to bylo k neuvěření, co v těch knížekách stálo. Člověk prej hřeší v jednom kusu. A jak? V myšleň, pomyslíš si. Vzpomenú si na něco — hřích. Udělají krok (stařenka musila pokročít) — hřích. Sednú si — hřích. Vstanú — hřích. Tak, Bože milej, co budeme dělat?"

Bezradná Košvicová snaží se z mého obličej vyčíst odpověď.

— Dyt to tak nemože byt! Musíme dělat, musíme kopat, mlátit — dyby mělo byt všechno hřích, kdebychme přišli. Dyt Pámbu by nás měl mět rád za to, a ne všechno: hřích! Dyby to čtli! Co všechno v těch knížkách stálo! Dybych já měla tak dobrú hlavu a mohla si to pamatovat, co sem všechno v nich čtla!"

— No musím it. Ó já sem už moc zkusila. Dvanáct rokú sem byla vdovú. A co se mi navkazovali! Na domy sem se mohla vdat. Chlapec říkával: Maminko, ostaňte tak, nevdávejte se — a už je sám chudák v zemi. Chytl ho kašel. A on múj taký kašle. Doví, esli s tým nešel do špitálu. A bolavú nohu má. Neviděli to? Takový ránu —, babička zas maluje na noze.

— Snadř teda v tem špitálu bude... (B. Č.)

NECHTĚ.

Poslední literární práce Lva Nikolajeviče Tolstého. *)

O šesté hodině ráno přišel domú a jak bylo jeho zvykem odešel do toaletního pokoje. Nesvléknut, sklesl na židli a ruce maje skleslé na kolena, seděl zde nehybně. Nevěděl, jak dlouho sedí, zda-li pět neb deset minut, či celou hodinu.

— Červená sedma! Přebíjím!"

Před sebou viděl strašnou, ale klidnou tvář svého spoluhřáče, která zářila nyní samolibostí.

Zvolal: "U čerta!"

V tom uslyšel za dveřmi svou ženu. Jeho žena byla malá, hezká plavovláska s přivětivýma, něžnýma modrýma očima. Nyní vešla k němu. Na hlavě měla noční šepceček, obličena byla v bílý živůtek a na nohou měla zelené sametové trepky.

Zeptala se: "Co je ti?"

*) Vyšla 12. dubna v "Rusí" a vabudila rozruch, takže některé ruské listy daly si celou práci telefonovat z Petrohradu.

Po té pohlédla na něho a vzkríkla: "Co je ti? Co se ti stalo, Miško?"

"Jsem zničen!"

"Hráš?"

"Ano."

"No a —?"

"No co?" pravil škodolibě. — "Jsem zničen." A v té chvíli zavzlykal. Bylo mu nemožno slzy potlačiti.

"Ach, co jsem se tě naprosila, tebe zapřisahala!"

Měla s ním slitování, ale ještě více sama s sebou. V bolestném očekávání probděla celou noc, a nyní s lítostí hleděla chudobě vstříe.

"Již je pět hodin," řekla jako v myšlénkách a pohlédla na hodinky na stole.

"Ó ty, ty trýzniteli! — Kolik?"

Spráskl ruce.

"Všechno. Ano více než všechno; to co jsem měl a ještě státní peníze. Sbijte mne, dějte se mnou, co chcete. Jsem zničen."

A zakryl si obličej rukama.

"Novin nic více."

"Míšo, Míšo, měj slitování se mou! Slyš! Nespala jsem celou noc. Vždyť jsem také člověk. Čekala jsem na tebe a bila jsem se. A to mám za to. Řekni tedy, kolik?"

"Tolik, že nemohu zaplatit. Nikdo to nemůže zaplatit. Šestnáct tisíc! Nyní je konec. Jen útek mne může zachrániti! Ale jak?"

Podíval se na ni a zcela neočekávaně počítal, jak ho k sobě poutá. "Jak je hezká," pomyslí si a vzal jí za ruku.

Leč ona ho odstříbila.

"Ale pověz, Míšo, jak jsi to mohl udělat?"

"Myslí jsem, že vyhraju, co jsem prohrál."

Po té vyňal pouzdro s cigarety a na jal se naruživě koufti.

"Ach ano. Jsem bídák, nejsem tebe hodlen. Vzdej se mi, odpusť mi naposled a odejdi; já zmizím. Káto, nemohi jsem se zdržet, nemohi... neviděl jsem, co dělám. Učinil jsem to nechtě."

Svrástil čelo.

"Nu, co dělat? Jsem úplně zničen. Odpusť!"

Znovu pokusil se ji obejmout; ale hněvivě se odvrátila.

"Ó, bídní muži, máte odvahu, jen když vše dobře se daří. Když se však příhodí neštěstí, zoufáte si a nejste k ničemu."

Posadila se k druhé straně toaletního stolu.

"Vypravuj mi to aspoň!"

A on vypravoval.

Měl zanést peníze do banky a na cestě setkal se s Někraskovem. Ten ho pozval do svého bytu hrát v karty. Hráli a on prohrál vše. Nyní udělá všemu konec. Pravil, že se rozhodl vzít si život; leč ona viděla, že se nerozhodl vůbec, že si zoufá a že je sehopen všeho. Poslouchala, a když dopověděl, řekla:

"Vše to jest hloupé, ano odporné. Prohrát peníze nechtě, tof nemožno. Jest to čirý nesmysl."

"Nadávěj, dělej se mnou, co se ti zlíbí!"

"Nechej nadávat, ale zachránit tě, jako již často, byt jsi mne připadal bídný a odporný."

"Jen bij, bij, už to nebude příliš dlouho trvat!"

"Slyš! Týráš mne způsobem nejkrutším a nejpodlejší. Vždyť jsem dnes ještě — nejedla — a churavím. A nyní z nenadání taková rána. A bezradnost, řekneš: Nu, co dělat? Nemůžu říci, co můžes dělat. Nyní jest šest hodin — jeť okamžitě k Frimovi a vypravuj mu..."

voval, že jsi svěřené peníze prohrál? Řekni mu, že jsi chtěl jet na mikulášské nádraží... Ne! Zajeď raději hned na policejní ředitelství. Ale teď ne, raději až v deset hodin. Řekneš, že jsi šel nečájevským peruclem, dva muži tě přepadli. Jeden byl vousatý, druhý skoro ještě hoch, držel v hrsti browning. Vzáli ti peníze. Já pojedu zatím k Frimovi a budu vyprávěti toléž."

"Ano, ale..." Zapálil si opět cigaretu. "Vždyť se mohou dovědět vše od Někraskova."

"Zajdu k Někraskovi a povím mu vše; zařídím všechno..."

Miša se upokojil. V 8 hodin ulehl a usnul jako zabítý. V deset hodin ho vzbudili.

Stalo se to časně z rána v horním patře.

Dole u Ostrovských stalo se ve dne následující:

Bylo po obědi; rodina seděla u stolu. Mladická paní, kněžna Ostrovská zavolala sluhu, který již podal všem gelé z oranže, dala si přinést čistý talíř, vzala si naň kousek gelé a rozmlouvala se svými dětmi.

Byly dvě. Šestiletý hoch Voka byl starší, kdežto děvčátko Taněčka byla teprve pět let, rokú stará. Obě děti byly velmi hezké. Voka byl hoch vážný, zdravý a klidný, a smál-li se, což bylo u něho rozkošné, bylo vidět jeho nestejně zuby.

Černoooká, energická a živá Taněčka byla hovorná, rozkošná a vždy veselá holčička, jež dovedla býti ke všem milá a způsbná.

"Děti, kdo z vás by chtěl donést chůvě jídlo?"

"Já," hlásil se Voka.

"Já, já, já! Já!" volala Taněčka a seskočila se židle.

"Ne ten, kdo dřívě řekl. Voku, tu máš!" pravil otec, který měl Taněčku obzvláště rád a při každé příležitosti chtěl sám sobě dokázat, že jedná nestranně. "Ty, Taněčko, ponech to už Vokovi," pravil ku svému miláčkovu.

"Pro Voka udělám to ráda. — Všechno mu ráda dám.

Děti děkovaly obyčejně rodičům po obědi. Rodiče pili kávu a čekali na Voka. Leč ten se nevrátil.

"Taněčko," běž se podívat do dětského pokoje, proč se Voka nevrátil."

Taněčka skočila se židle, shodila se stolu lžič, zdvihla ji a položila na kraj stolu. Leč lžiče spadla opět. Taněčka zvedla ji znovu, zasmála se a běžela na svých obličích dohře živých nožkách do dětského pokoje. V tom zaslechla za sebou vzlykot. Ohlédla se. Voka stál s talířem v ruce u své postýlky, díval se na svého houpacího koníka a plakal. Talíř byl prázdný.

"Co ti jest, Voku? A kde jest jídlo?"

"Já, já jsem je snědl. Já jsem nechtěl a všechno jsem snědl. Nejprv jen kousek a pak všechno."

"Co počít?"

"Já nechtěl."

Taněčka přemýšlela a Voka plakal. V tom Taněčece něco napadlo.

"Poslyš, Voku! Neplač! Jdi k chůvě a řekni: Odpusť! Zitra jí dáme svoje jídlo. Ona je hodná."

Voka už neplakal. Setřel si slzy dlaní i hřbetem ruky a zeptal se: "Jak jí to mám říci?"

"Pojďme spolu!" řekla Taněčka. A šli spolu a veselí a šťastní se vrátili.

Veselá a šťastná byla chůva, veselí a šťastní byli rodiče, když jim tato se smíchem a dojata vše vyprávěla.

Mešcerskoje, 20. června 1910. (B. Č.)

Málo lidí vědí, jak mnoho mužů je, kteří se cítí, jako by byli úplně vyčerpáni a nejsou to pouze muži, ale i stejné velký počet píl-

Důležité a zajímavé pro Čechy !! Přijali jsme jednatelství pro největší literární novinku letošního knižního trhu amerického a sice znamenitou knihu, pojednávající o staré vlasti naší, dílo znamenitého učenca, prof. Will. S. Monroea "BOHEMIA AND THE CECES" Je to práce opravdu vzácná, která zvláště se hodí jako neocenitelný dar pro naši dorostlou mládež, která se Monrosovou knihou seznámí nejen s historií, ale i přítomným stavem a poměry Čechů ve staré vlasti. Úprava je umělecká a kniha je bohatě ilustrována. Cena pěkně vázaného výtisku \$3.00. Přihlášky adresujte na náš závod. 17-4gr

Zásadou společnosti jest sloužiti svým zákazníkům za nejnižší možné sazby co nejvydatněji, při obstojném zisku z uloženého kapitálu. Nebraska Telephone Co.

OLD VICEROY Čistá a poctivá WHISKA 4 plně kvarty \$3.00 8 plných kvartů \$5.00 PLATÍME DOVOZ. TISÍCE USPOKOJENÝCH ODKUPNÍKŮ OHNOVUJE OBJEDNÁVKY NA NAŠI WHISKU. Svou lahodnou a příjemnou chuť nenalézá nikde solé rovně za žádnou cenu. Čiňte za jakoukoli spošlívou dodávku, jinak peníze vrátíme. Objednejte dnes u starého, spošlívého závodu. Zasláňte v 12 den, kdy objednávka dojde. ZDARMA Skenička s pozlaceným okrajem — čtyři vzorkové lahvičky a výtahováček zátek s každou objednávkou. Máme stále na skladě čtyřicet vzorkové lahvičky a výtahováček zátek s každou objednávkou. Poukázky a objednávky vyřizujeme jen na: JOHN BRUCE, BRUCE BLOCK, 547 Main Str., Kansas City, Mo.

Piana na mírné splátky! Jsou to piana zaručená. Šestatřicet let v obchodu s piany je rekord A. HOSPE CO., Omaha, Nebr. Doporučujeme HOSPEOVA PIANA. Jsou zhotovena z Walnut oak aneb mahagonu. Pěkná děčka na každém. Mírné měsíční splátky, anebo za hotové. Oběhnutí piana a varhany velmi lacino. Dopíšte si o katalog a cenník. 43-1f A. HOSPE CO. 1513 Douglas ulce. OMAHA, NEB.

SEVERO-NĚMECKÝ LLOYD Pravidelná poštovní a paroplavební doprava z Baltimore do Brémen přímo po nových dvoustranných poštovních parních od 7,500 do 10,000 tun snosnosti: Rhein, Main, Neckar, Cassell, Breslau, Koeln, Hannover, Frankfurt, Brandenburg, Chemnitz. II. kajuta z Baltimore do Brémen od \$55.00 nahoru. Tyto parníky mají pouze jednu třídu kajutní, která označena jest jako II. kajuta. Vše jmenované parníky jsou výhradně nové, výtěžně zbudované a salony salisné, pokoje kajutní na palubě. Elektrické osvětlení ve všech prostorách. Další zprávy podávají generální jednatelé: aneb jejich zástupci v zemi. A. SCHUMACHER & CO., No. 7. S. Gay St., Baltimore, Md. H. CLAUSENIUS & CO., 95 Dearborne Str., Chicago, Illinois.

RELiance STOCK FOODS AND REMEDIES Výrobky naše posztávají pouze z čistých léčivých součástek, neobsahují žádné příměsky jako otruby, korna a pod., neb tyto každý si může sám přiučhati a předčí mnohé laciné preparáty a některých neopolehlivých obchodníků. MY RUOIME za naše zboží a každému peníze vrátíme, pakli naše zboží se neocevíli po správném upotřebení dle návodu na obalech uvedených. Následující obchodníci prodávají naše výrobky a žádáme všechny krajany, by s důvěrou se na ně se obrátili: Horáček & Kavalec, Bruno; A. C. Coufal, Brainard; Krenk a Kavka, Dwight; J. J. Matouš, Abie; Wallas Bros, Morse Bluffs; F. B. Kubik, Clarkson, J. R. Kosa, Milligan; Fr. Bobá, Howells; F. Táborský, Dodge; F. J. Kuncel, Crete; J. J. Pelan, Bee. GROCERS SPECIALTIES COMPANY. OMAHA, NEBRASKA. Žádáme krajany, ky se přesvědčili o spolehlivosti naší u vydavatelstva tohoto listu. G. HORÁČEK, Mgr.